

ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก

ต้องสาปรัก

ณามิวอาร์

~ คำสาปนี้มีรัก ~
LOVE CURSE

ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก ต้องสาบรัก

นามิวอาร์k เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-0506-4

ภาพประกอบ เสนา สุขชี

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจมสไค พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.nalini.com

คำนำ

ปีๆ หนึ่งนี่ผ่านไปเร็วจังเลยว้ายคะ เผลอแป๊บเดียวก็มาถึงเทศกาลแห่งความรักอีกแล้ว นี่ล่ะน่า... ที่เขาวกกันว่าเวลาแห่งความสุขมักผ่านไปเร็วเสมอ ขอคิดเข้าข้างตัวเองนิดนึงว่า สนพ. แจ่มใสคงมีส่วนมอบความสุขให้แก่คุณๆ ผู้อ่านบ้างไม่มากก็น้อย

โปรเจกต์วอลนัทนี่ปีนี้อาจแปลกแหวกชนบิตหน่อย เพราะแทนที่จะเป็นเรื่องราวหวานลิ้น เราได้หยิบเอา ‘คำสาป’ มาเป็นจุดร่วมค่ะ ซึ่งทั้งสี่เล่มตัวเอกแต่ละคนจะถูกสาปไม่ซ้ำกันเลยละค่ะ แต่ให้พูดว่าน่าสงสารก็เห็นจะพูดได้ไม่เต็มปาก เพราะผลจากคำสาปกลับชักนำให้พวกเขาพบเจอกับคนที่หัวใจบอกว่าใช่ เลยน่าอิจฉาซะมากกว่า นับว่าในความโชคร้ายยังมีบางสิ่งที่ดีงามแฝงอยู่ อย่างเช่นความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารักยังงิละคะ

อะไรที่เราไม่เคยเห็นก็ไม่ได้หมายความว่ามันไม่มีอยู่จริงหรอกนะคะ แม้ว่าจะเป็นสิ่งที่จับต้องไม่ได้อย่างความรักก็ตาม ซึ่งลีสยานางเอกของเรื่อง ‘ต้องสาปรัก’ จะได้ทำความรู้จักอย่างลึกซึ้ง (ชนิดถึงเลือดถึงเนื้อ) กับคำกล่าวนั้นค่ะ เพราะเธอ่ะไม่เชื่อ~ไม่เชื่อว่ารักแท้มีจริง คุณรักแท้เลยเคื่อง ส่งคำสาปมาเล่นงานเธอซะอ่วม แต่ไม่แน่มันอาจจะคุ้มก็ได้ล่ะคะ เพราะนอกจากจะได้หุ้ตาสว่าง ล้างอคติที่มีแล้ว ยังได้เจ้าชายในชีวิตจริงมาเป็นหลักฐานยืนยันการมีตัวตนของรักแท้ด้วยค่ะ

ด้วยไม่ตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

တစ်ခါတစ်ရံ

ประวัตินักเขียน

ฉามิวอาห์...คนร่างผืนขาวเหนือ เกิดและเติบโตที่เชียงใหม่ จบการศึกษาในด้านที่ไม่เกี่ยวกับวรรณกรรมและวรรณศิลป์ อาศัยใจรักและความหลงใหลในเสน่ห์ของตัวอักษรหนุนใจออกมาร่างผืนทักทายหัวใจผู้คน เริ่มต้นมีตัวตนในถนนสายนี้ด้วยโอกาสจากสำนักพิมพ์แจ่มใส ‘ทะเลดาวในใจ’ คือความฝันแรกที่เป็นจริง ตีพิมพ์ในชุดพิเศษ ‘ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก’ ความฝันแรกแห่งรักที่แสนมหัศจรรย์ตีพิมพ์ในชุด ‘Dreamland of Love’ คือ ‘เรา กาลเวลา มนตราแห่งรัก’ ตามมาด้วยอีกหลากหลายเรื่องราวความฝัน ที่หวังไว้สุดหัวใจคือจะมีโอกาสได้นำความฝันขึ้นต่อๆ ไปมาทักทายกันอีกเสมอ

ที่สุดของหัวใจที่เพียรพยายามบนถนนสายความฝันนี้ หวังเพียงขอให้ทุกความรัก...ความฝันที่ร้อยเรียงผ่านตัวอักษรจะมีโอกาสได้ไปทักทายหัวใจผู้คน ได้รับรอยยิ้มที่สองแก้มและหัวใจเพื่อนๆ ผู้อ่านเป็นรางวัล ขอฝาก ‘ต้องสาปรัก’ อีกหนึ่งความฝันในมือทุกท่านนี้ไว้ด้วยนะคะ

ขอขอบคุณทุกหัวใจที่เปิดโอกาสให้ความฝันของฉามิวอาห์ ขอขอบคุณสำนักพิมพ์แจ่มใสที่ให้โอกาสก้าวเข้ามาบนเส้นทางนี้ ขอขอบคุณครอบครัวที่คอยเคียงข้างเสมอ และขอบคุณทุกมิตรภาพที่มาพบกัน หากมีโอกาสหรืออยากทักทายกัน ขอเชิญได้ที่ไอเอชเอสแห่งความฝัน www.jhaamuah.com นะคะ ยินดีต้อนรับทุกหัวใจค่ะ ^^

ฉามิวอาห์

တစ်ခါတစ်ရံ

บทนำ

อากาศกลางเมืองหลวงร้อนอ้าวเสมอไม่ว่าจะเป็นช่วงเวลาไหนของวัน อุณหภูมิสูงเรียกเหงื่อแม้อยู่ในร่ม เครื่องปรับอากาศกลายเป็นเครื่องใช้ไฟฟ้าที่จำเป็นไปเสียทุกแห่ง รวมถึงรถยนต์ที่ออกมารวมขบวนรถติดบนท้องถนน ตามสภาพการจราจรที่เป็นไปอย่างเชื่องช้าด้วยปริมาณรถคับคั่ง

อัตราความเร็วในการเคลื่อนตัวที่แทบจะเรียกได้ว่าอยู่ในระดับเต่าคลานนั้น สำหรับรถที่เครื่องยนต์เดินเรียบคงไม่ใช่ปัญหา อย่างดีก็ทำให้คนโดยสารหงุดหงิดบ้าง แต่สำหรับเจ้าโพล์กกลางเก่ากลางใหม่หนึ่งโน้น คนขับกำลังหัวน้ใจ

สีหน้าหญิงสาวเจ้าของผิวขาวนวลหลังพวงมาลัยไม่ค่อยดีนัก คิ้วขมวดมุ่นขึ้นเรื่อยๆ กับอาการกระตุกคล้ายสะอึกครั้งแล้วครั้งเล่าของพาหนะคู่ชีพ

"อย่าเพิ่งดับตอนนี้นะ พลีสสส" ทางเสียงลากยาวขอร้อง มือเรียวปลายเล็บเจียนมนลูบคอนโซลไปมาปลอบเจ้าเต่าสะอึก จากประสบการณ์ อากาศอย่างนี้ถ้ายังเร่งความเร็วขึ้นไม่ได้ ไม่นานหรอก

เจ้าเต่าจะออกฤทธิ์ดีต่อแฟงกลางถนน

ถนนจอแจเป็นสิ่งที่ลลียาไม่ชอบนัก เป็นไปได้ก็จะหาทางเลี่ยงงานเลี้ยงชีพในฐานะคอลัมนิสต์และบล็อกเกอร์ที่ทำมาตั้งแต่ก่อนเรียนจบเปิดโอกาสให้ได้หลีกเลี่ยงจากการใช้ชีวิตอย่างเร่งรีบบนท้องถนน ถ้าจะต้องออกจากบ้านก็ต้องมีเหตุจูงใจมากพอ อย่างโทรศัพท์จากบรรณาธิการนิตยสารที่เธอเขียนคอลัมน์ประจำส่งเมื่อวานนี้

‘เราได้สิทธิ์แม็กกาซีนหัวนอกมาหัวหนึ่ง บางคอลัมน์ให้ใช้นักเขียนไทยได้ ลินสนใจเขียนคอลัมน์เพิ่มนอกจาก ‘มันที่ใจ ร้ายให้ดี’ ไหม ถ้าสนใจก็เข้ามาคุยกันหน่อยสิ’

ลลียาตกปากรับคำมาพบบรรณาธิการของตัวเองง่ายตายประสาคนรักการทำงาน เธออาจเป็นนักเขียนหน้าใหม่ที่ประสบการณ์บนถนนสายวรรณกรรมมีไม่มากนัก ทว่าก็พอรู้ว่า ‘มันที่ใจ ร้ายให้ดี’ ที่เขียนงานเขียนในนิตยสารชื่อดังซึ่งสืบเนื่องจากเว็บบล็อกส่วนตัวได้รูดทางส่งชื่อของเธอให้ขึ้นไปติดอันดับหนึ่งในนักเขียนรุ่นใหม่มาแรงขณะนี้

อาการกระตุกของเครื่องยนต์แรงขึ้น ระยะเคลื่อนตัวน้อยนิดทำให้ลลียาเริ่มมองหาตัวช่วย เธอตัดสินใจหักพวงมาลัยเลี้ยวเข้าซอยเล็กๆ ซอยหนึ่ง คั่นว่าเป็นทางลัดที่เคยมาสองสามครั้ง พอมีระยะให้เร่งความเร็วได้ เจ้าเต่าก็เลิกกระตุก เครื่องยนต์เดินเรียบจนลลียาโล่งใจ รอยยิ้มสดใสจึงกระจ่างบนใบหน้าล้อมกรอบด้วยผมยาวเคลือบ

“ค่อยยังชั่ว...”

โล่งใจได้ไม่นานความสงสัยก็เข้ามาแทนที่ ซอยที่คิดว่าคุ้นพอมองดีๆ ลลียาเริ่มไม่มั่นใจ แนวไม้สลับรั้วบ้านแปลกตากว่าที่จำได้ โดยเฉพาะบ้านไม้รั้วรั้วล้อมที่สนามหญ้าเต็มไปด้วยของแต่งบ้าน การจัดวางคล้ายรก ทว่ามองดีๆ ก็ดูเป็นระเบียบตามหมวดหมู่อยู่ในที่ภาพที่เห็นชวนให้นึกถึงการเปิดบ้านขายของหรือ Yard Sale อย่าง

ที่ฝรั่งชอบทำกัน

กำลังมองเพลินๆ คิ้วได้รูปของลลียาก็ขมวดมุ่นเข้าหากันเพราะ
จู่ๆ เจ้าโพล์ก็หัวเราะก๊ากกระตุก แล้วแน่นิ่งเอาดื้อๆ

"อ้าว! เดี่ยวสิ มาเป็นอะไรตอนนี้นี่ละ"

ลลียาหน้าเสีย มือขยับบิตกุญแจสตาร์ทก็ครั้งก็ได้ยินแต่เสียง
แซะแล้วเงยบทยตอบกลับมาเท่านั้น

"แล้วกัน โรเอีย!"

หญิงสาวทั้งตัวลงพุงเบาะ นึกถึงนัดที่มีแหว่งจะไปสายแล้วก็
หนักใจ กำลังคิดว่าจะทำอย่างไรก็ต้องสะดุ้งเฮือกกับเสียงเคาะกระຈຈ
และใบหน้าของหญิงคนหนึ่งที่ไม่รู้ว่มาเย็นชิตรดตั้งแต่เมื่อไร

ก็อกๆ "สนใจของแต่งบ้านสวยๆ ไหม มือสองแต่สภาพเยี่ยม
ทุกชิ้น" นาแปลกที่เสียงเชิญชวนฟังชัดแม้กระຈຈรถปิดสนิท นัย
ประโยคบอกให้รู้ว่บ้านหลังนั้นกำลังเลหลังขายข้าวของอย่างว่เธอคิด

"ไม่สนใจค่ะ ขอโทษนะคะ"

ลลียาส่ายหน้าพลงส่งยิ้มมารยาทไปให้ แทนว่หญิงแปลกหน้า
จะถอดใจ กลับชะเง้อชะแง้มองเข้ามาในรถ

"รถเสียเธอ เปิดฝากระโปรงหนอยสิ เดี่ยวฉันดูให้"

ท่าทางของหญิงแปลกหน้าซึ่งสวมกางเกงยาวกรอมเท้าสีดำเช่น
เดียวกับท่อนบนที่เป็นเสื้อสายเดี๋ยวลุ่มทับด้วยผ้าปักคริสตัลหุหุรา
อยู่ในที่นั้นออกจะขัดกับความช่วยเหลือว่เสนอมมา ให้มองอย่างว่ไรก็
ไม่น่าจะเป็นผู้มีคว่รู้คว่ความชำนาญเรื่องเครื่องยนต์ แต่ไม่รู้ว่ทำไมมือ
ของลลียาจึงเคลื่อนไปจัดการเปิดกระโปรงรถให้ง่ายๆ อย่างว่ตัวเอง
ยังประหลาดใจ ไม่นานก็ได้ทั้งเพราะแค่หญิงแปลกหน้าก้มๆ เงยๆ
ตะโนนนิดนี้หนอย เครื่องยนต์ก็สตาร์ทติดเสียงดังกระหึ่ม

"ติดแล้ว"

ลลียายิ้มกว้างดีใจ ก้าวลงจากรถออกไปหาช่างยนต์หญิงที่อยู่

เครื่องแต่งกายที่ดูไม่ค่อยสม

"ขอบคุณมากค่ะ เอ่อ...อย่าหาว่าฉันดูถูกน้ำใจเลยนะคะ แต่..."
พูดยังไม่ทันจบก็โดนขัดเสียก่อน

"สนใจซื้อของกลับไปแต่งบ้านสักชิ้นไหม" สายตาเชิญชวนมอง
นำไปยังสนามหน้าบ้านที่เต็มไปด้วยข้าวของเครื่องเรือน

ลลียามองตาม ความไม่ถนัดซื้อปิ้งสินค้าเปิดท้ายหรือเลหลัง
อะไรทำนองนี้ทำให้อดหนักใจไม่ได้ว่าจะอุดหนุนอะไรเป็นการตอบแทน
กระทั่งได้เห็นประกายแวววาวของโลหะยามต้องแสงอาทิตย์ พอเข้าไปใกล้ก็
ได้เห็นว่า เป็นกำไลโลหะจลุลายเถาไม้ประดับดาว พันล้อม
หญิงสาวสวมมงกุฎที่มีรัศมีราวแสงอาทิตย์ มือหนึ่งที่สัมผัสอยู่กับ
เถาไม้ที่เลื้อยล้อมเป็นกรอบนั้นมองไม่ค่อยออกกว่าเป็นฝ่ายแตะหรือ
ถูกยึดโยงกันแน่ ลวดลายละเอียดสวยประณีตบอกฝีมือคนทำว่า
จะชิ้นครู

"เท่าไรคะ" ลลียาลองถามราคาพลงนึกประเมินว่าน่าจะพอสมควร
แต่ราคาที่ไต่ยื่นต่อมากลับไม่ถึงหลักพัน

"ร้อยสี่สิบบาท หนึ่งกับสี่มาจากวันที่วันนี้...วเลนไทน์ ศูนย์ที่
ลงท้ายจะหมายความยังงี้ก็แล้วแต่คนซื้อ จะให้แทนรักแท้ที่ไม่เชื่อ
ว่ามี หรือการสูญเสียรักแท้ที่ค้นพบก็ได้เหมือนกัน"

การตั้งราคาแปลก แต่ไม่สะดุดหูเท่าประโยคต่อมา

"เชื่อในรักแท้ไหม"

ลลียามองคนพูดซึ่งยังส่งยิ้มละไมด้วยแวตาทเกือบฉายรอยหยัน
ริมฝีปากขยับเผยสิ่งที่ถูกซ่อนอยู่ในใจมาช้านานราวหลุดปาก ขาดแรง
ยับยั้งจนตัวเองยังประหลาดใจ

"รักแท้อย่างที่ลงท้ายว่า live happily ever after มีแค่ใน
นิทานสำหรับเด็กเท่านั้น"

ลลียาอาจไม่ใช่สาวสวยหวาน แต่รูปร่างหน้าตาก็จัดได้ว่าเป็น

ผู้หญิงเกะสวดุดตา นิสัยรักสันโดษไม่ชอบสูงส่งกับใครกระตุ้นให้ผู้ชายหลายคนอยากพิชิต ทว่าไม่เคยมีใครเคยได้ชัยชนะเป็นรางวัล ใ้ว่าสนใจเพศเดียวกัน จะหญิงหรือชายก็มีพื้นที่สนทนกันได้ไม่มากไปกว่าคำว่าเพื่อน อันที่จริงเธอแทบไม่สนทนกับใครเลยนอกจากตัวเอง เหนือเหตุผลใดๆ ทั้งหมดคือลึกลับไม่เชื่อในคำว่า 'รักแท้'

"เจ้าหญิงแห่งแสงตะวันที่ไร้ศรัทธาในรักแท้" น้ำเสียงเคล้าหัวเราะน้อยๆ และแววตาเอ็นดูราวกับมองเด็กหญิงอ่อนต่อโลกทำให้กำแพงน้ำแข็งที่มองไม่เห็นก่อตัวรวดเร็วในใจคนถูกมอง ยิ่งในยามได้ยินประโยคต่อมา

"สักวันเจ้าชายแห่งแสงดาวจะนำรักแท้มาสู่หัวใจคุณ"

เจ้าชายแห่งแสงดาวอะไรที่ไหนจะมีรักแท้ให้เธอ นิทานหลอกเด็กละมากกว่า

ก็... แรงเขย่าตามด้วยเสียงโทรศัพท์จุดอารมณ์หงุดหงิดให้สะดุด ลึกลับละลายตาจากหญิงตรงหน้า ล้วงกระเป๋าหยิบโทรศัพท์มือถือมาดรับรวดเร็ว จำได้ตั้งแต่เสียงริงโทนว่าเป็นสายจากใคร

"วันนี้ลินนัดพี่อ้อไว้... ไม่ลืมใช่ไหมจ๊ะ" ประโยคทวงถามในน้ำเสียงคุ้นหูเตือนให้ระลึกถึงนัดที่ทำให้เธอต้องออกจากบ้านวันนี้

"ไม่ลืมค่ะพี่ณา ลินออกจากบ้านมาแล้ว ไม่เกินครึ่งชั่วโมงน่าจะถึงสำนักพิมพ์ค่ะ" ลลียาบอกเลขาฯ กองบรรณาธิการที่โทรศัพท์มาตาม แทบสะดุ้งเมื่อนาฬิกาตู้แบบโบราณส่งเสียงเห่งหง่างดังลั่นขึ้นมาเตี้ยวนั้น ทางตาที่เลื้อยไปมองเข็มบอกเวลาทำให้รู้ว่กำลังสายประโยคขอโทษที่บอกเตี้ยวนั้นจึงต้องออกเสียงให้ดังแข่ง

ลูกตุ้มนาฬิกาที่ไกวกระทบกันส่งเสียงดังก้องจนคุ้ยโทรศัพท์แทบไม่รู้เรื่องนั้นหยุดนิ่งราวกับปิดสวิตช์เมื่อลลียาวางสาย รอบกายกลับมาเงียบสงบอย่างที่เราถึงกับถอนหายใจโล่งหู พอลดโทรศัพท์ลงข้างตัว คิ้วก็เลิกขึ้นน้อยๆ เพราะสายตาจับจ้องของหญิงแปลกหน้า

สีหน้าเป็นมิตร แต่แววตาที่มองราวกับกำลังคันลึกไปในความรู้สึกนึกคิดของคู่สนทนาทำให้คนรักความเป็นส่วนตัวอย่างลึกลับอัดแน่นจะนัดสำคัญที่เลยเวลา ความคิดที่ว่าควรไปเสียที่จึงดูเข้าท่าที่สุด

"ฉันซื้อกำไลนี้ก็แล้วกันนะคะ"

ลลียาจ่ายเงินแล้วสวมกำไลที่ได้เป็นเจ้านางน้อยๆ ไม่อยากเสียเวลารอบรรจุถุงหรือต่อรองอะไรใดๆ และไม่ทันเห็นอาการเบิกตากว้างคล้ายตกใจของผู้รับเงินที่ยื่นมือมาคว้าแขนหมับ

"เอ๊ะ!"

ข้อมือที่เพิ่งสวมกำไลลงไปถูกดึงเข้าไปมองจนใกล้ด้วยเร็วแรงที่ลลียาไม่อาจฝืน อึดใจเดียวก็ได้เห็นหญิงแปลกหน้าผ่อนลมหายใจคล้ายโล่งอก แต่สายตาที่เลื่อนมามองสบไม่ทิ้งแวบชิงชัง

"กำไลเพื่อรักแท้...จงยอมรับเจ้าชายแห่งแสงดาวที่จะได้พบ อย่าฝืนขัดขืน ก่อนที่ดวงจันทร์จะดับแสงดาวจนหมดฟ้าครั้งต่อไป เวลา มีเท่านั้น จำไว้นะ!"

พลันสายลมเย็นพัดกรูเข้าหาเกิดเสียงหวีดหวิว ไข่มุกที่เคยไขว่เพียงน้อยจนแทบมองไม่เห็นสะบัดแรงราวต้องพายุ แขนที่ถูกเกาะกุมราวต้องลัมผัสเย็นเยียบจนลลียาขนลุก ได้แต่พยักหน้าคล้ายลืมหืมแล้วจึงได้อิสระคืนกลับมา

สังหรณ์ใจไม่ดีร้องเตือน เธออาจกำลังอยู่ในที่ที่ไม่ควรอยู่
ไป! ไปเดี๋ยวนี้เถอะ!

ลลียาผล่ห่างจากหญิงแปลกหน้า สองขาค่อยๆ เร่งจังหวะฝีเท้าตรงไปที่รถตัวเอง โล่งใจเมื่อเครื่องยนต์สตาร์ทติดดังย่ายตาย แต่ยังอดเหลือบตาไปที่กระจกมองหลังไม่ได้ คิ้วขมวดมุ่นเมื่อพบว่าสายตาของผู้ที่ตัวเองเดินจากมานั้นยังตามติด

"อย่าลืม! ก่อนดวงจันทร์จะดับแสงดาวจนหมดฟ้า จงยอมรับรักแท้ที่พบ!" กังวานเสียงของหญิงแปลกหน้าดังชัดราวกับพูดอยู่ข้างหู

ได้อย่างน่าประหลาด

คำว่า 'รักแท้' ที่สะท้อนไปมาไม่หยุดส่งแรงให้ปลายเท้าของ
ลลียาทิ้งน้ำหนักลงไปกับคันเร่ง ทั้งโมโหและรำคาญความรู้สึกต่างๆ
ที่กำลังเกิดขึ้นกับตัวเอง

รักแท้บ้าบออะไร มีที่ไหน ไม่มีหรอก ไม่มี!

ตัวอย่าง

บทที่ 1

เสียงหัวเราะครื้นเครงดังแว่วมาจากห้องกองบรรณาธิการที่มักเจียบกริบเพราะคนทำงานต้องการสมาธิ ชวนให้ผู้ที่กำลังผลึกประตูก้าวเข้าไปประหลาดใจ ลลียาทอดสายตามองไปยังวงสนทนาที่กำลังคุยกันสนุกสนานออกกรส รอยยิ้มแฉ่งที่มุมปากเมื่อหนึ่งในนั้นผละเข้ามาหาเมื่อสบตา

"ลิน นี่กว่าจะไม่มาเสียแล้ว"

"นัดแล้วต้องมาสิคะ แต่สายไปหน่อย...พอดีรถลินเกเรนะค่ะขอโทษนะคะ"

ลลียาส่งยิ้มขอภัยไปให้กรุณาที่เธอคุ้นเคยกว่าใคร ไม่ลืมที่จะค้อมศีรษะให้คนอื่น ๆ ที่หันมาส่งยิ้มทักบ้าง แล้วก็ได้เห็นวาทะกลางสาว ๆ ประจำกองบรรณาธิการมีชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งที่ไม่ค่อยคุ้นตายืนฟังขอบโต๊ะตัวหนึ่งท่าทางผ่อนคลาย

ผมขอยาวเกือบแตะปานนั้นยาวไปหน่อยสำหรับผู้ชาย ใบหน้าคมเข้มที่ดูเกลี้ยงเกลานั้นระบายด้วยรอยยิ้มลามเลยไปทั่วแววตาอย่างคนอารมณ์ดี บนเสื้อเดนิมทับที่ใช้ตีสีขาวมีสติ๊กเกอร์รูปหัวใจติดอยู่

ประปราย

"ลีนรู้จักพีธารณลี คนเขียนคอลัมน์ 'ไลฟ์' ไง" กรุณาแนะนำหน้าตาيلمแย้ม

"คุณเตตคินวเลนไทน์ได้แสงเทียนของเจนด้วย ที่ไหนดีคะพีธารณขา..." เจนสุตาลากหางเสียงอ่อนพลงทำตาปรอยมองชายหนุ่มที่หัวเราะรับอารมณ์ดี

"น้อยๆ น้อยแม่จัดเจน" กรุณาเบรกเพื่อนร่วมงานอย่างอดไม่ได้ก่อนแนะนำต่อ "พีธารณคะ นี่น้องลีน...ลลียา คนเขียน 'มันที่ใจร้ายให้ตี' ไงคะ"

"มันที่ใจร้ายให้ตี..." หางเสียงของธารณทอดเบา ดวงตามีแววระลึกได้

"มีจ๊อบพิเศษหรือเคล็ดลับดีๆ อะไรก็แนะนำน้องสาวณาด้วยนะคะ" กรุณาจัดการฝากเนื้อฝากตัวแทนหญิงสาวที่เธอคอนข้างจะเอ็นดูเสร็จสรรพ

ดวงตาที่พราระยับลื้อไปกับรอยยิ้มสนุกสนานอย่างคนอารมณ์ดี เป็นนิจของธารณคล้ายจะอ่อนแสงยามมองตรงมายังลลียา ประโยคต่อมาคือการแนะนำอย่างที่ได้รับการร้องขอ

"การมองโลกหลายๆ มุมจะช่วยให้งานเขียนครบทุกด้าน หนังสือต่างแนวหรือที่เที่ยวที่ไม่เคยไปถึงเป็นตัวช่วยที่ดีนะครับ" น้ำเสียงของธารณไม่กระด้างเลยสักนิดทว่าระคายหูคนฟัง

ทำรู้มากสอน! ใครขอ!

ประกายตาลลียาวาววับ เธอไม่ใช่คนประเภทติงไม่ได้ แค่ต้องไม่ใช่คนอย่างผู้ชายตรงหน้า แล้วก็อดคิดไม่ได้ว่าวันนี้ตัวเองน่าจะก้าวเท้าออกจากบ้านผิดข้าง จากพาเหรดรถติด ไปจนถึงเจ้าเต่าตัวดีออกฤทธิ์ วิ่งไปแฉ่งหน้าบ้านคนแปลกหน้าที่ส่งคำว่า 'รักแท้' มากวนตะกอนอารมณ์แล้ว พอมาถึงสำนักพิมพ์ก็ยิ่งต้องมาเจอคนเฮงชวยพูด

ไม่เข้าหูอีกด้วย

วันเฮงชวยแท้ๆ!

"ขอตัวไปหาพี่อ้นนะค่ะ" ลลียามองผ่านธารณ์ไปยังกรุณา อดบพเสียงเรียบแล้วผลทางโดยไม่รอคำตอบ ตรงไปยังห้องทำงานที่ติดป้าย 'บรรณาธิการบริหาร' ไม่เหลียวหลัง

"คนกำลังดังก็อย่างนี้แหละค่ะ ไว้ตัว ต้องรอให้ตกอับค่อยคิดจะมีเพื่อน คงไม่นานหรอก"

คนพูดทิ้งทางเสียงเยาะ พอโดนกรุณาเรียกเสียงเข้มเป็นเชิงปราม ก็ยกไหล่เหมือนไม่แคร์ ก่อนเปลี่ยนสีหน้าหันไปส่งยิ้มหวานทั้งตาทั้งปากให้ธารณ์ ส่งเสียงจ้อเลาะอ่อนอ่อนหวาน

"อู้เอ้อสววย มนุษย์สัมพันธ์ดีอย่างเจนก็ไม่ได้ เป็นมิตร น่ารัก ช่างเอาใจ เหมาะจะเป็นคู่เตตวาเลนไทน์ที่ดีที่สุดเลยนะค่ะ"

ไม่มีใครเห็นวามุมปากคนถูกนินทากระยะเฉาขมเหี้ยมชนิดเดียวเท่านั้น แล้วสิ่งที่ได้ยินก็ถูกปิดทั้งไว้ข้างหลังอย่างง่ายดาย ลลียาเคาะประตูห้องของผู้ที่กำลังรออยู่เป็นการขออนุญาตก่อนจะเปิดเข้าไประบายยิ้มในหน้า ทักทายบรรณาธิการสาวที่เงยหน้ามารอรับเสียงสดใส

"สวัสดีค่ะพี่อ้อ มาช้าไปยี่สิบนาที ยอมรับผิดชอบทุกกรณีและยินดีให้ปรับเป็นรับเลี้ยงมือเที่ยงนี้นะค่ะ"

รอยยิ้มสดใสยามผลึกประตูก้าวเข้ามาของลลียาถูกแทนที่ด้วยสีหน้าจริงจัง ดวงตามองบรรณาธิการ ฟังคำอธิบายที่ได้ยินอย่างตั้งใจ

"สำนักพิมพ์เพิ่งได้สิทธิ์ทำ Cross Frontier นิตยสารหัวนอกจากอเมริกา หนังสือไม่ตรงกับแนวที่เราทำกันอยู่หรอกนะ แต่พี่คิดว่ากลุ่มเป้าหมายน่าจะเป็นกลุ่มเดียวกัน โดยเฉพาะคนอ่านคอลัมน์ของลิน ถึงได้โทรไปชวนมาคุย เพื่อสนใจอยากลองเปลี่ยนแนวเขียนดู แต่มีคนดึงเรื่องคอนเซ็ปต์จนฝ่ายลิขสิทธิ์ห่วงว่าจะมีปัญหากับเมืองนอก

ขอให้ชะลอไว้ก่อน เลยกลายเป็นทำให้ลินต้องเสียเวลาเข้ามา พี่ขอโทษจริงๆ นะ"

อิงอรอธิบายตรงไปตรงมา นิตยสารที่ซื้อลิขสิทธิ์มาจากต่างประเทศมีเงื่อนไขให้ต้องระวังทั้งที่มันใจว่าตัวเองมองตลาดขาด

"หมายความว่า จะมีแต่คอลัมน์แปล...ไม่เอาของนักเขียนไทยแล้วเหรอกะ"

"ไม่ขนาดนั้นเหรอก แต่ช่วงแรกคงต้องเข้มงวดเรื่องคอนเท้นต์กันหน่อย โดยเฉพาะเล่มเปิดตัว ก็คงต้องให้นักเขียนที่เขียนงานตรงกับแนวของ Cross Frontier ดันฉบับเบะๆ เขียนไปก่อน"

"ถามได้ไหมคะ ใคร"

"ธารณ์...คนเขียน 'ไลฟ์' นะ รู้จักหรือเปล่า"

ประกายตาลลียาวาวาบ คิดถึงผู้ชายปากกัล้านอกห้องขึ้นมาทันที

มองโลกหลายๆ มุมจะช่วยให้งานเขียนครบทุกด้านนั่นเหรอก!
มิน่า!

"ที่จริงธารณ์ไม่รับเขียนคอลัมน์เพิ่มแล้ว แต่ข้างบนไม่มั่นใจว่าคนอื่นจะเขียนได้ เขาเลยต้องทำไปก่อน" ประโยคเกรงใจผู้ที่กำลังถูกเอ่ยถึงอยู่ในที่ของอิงอรกระตุ้นอารมณ์หงุดหงิดในใจคนฟังให้ซุ่นจัดเข้าไปอีก

"ลินขอลองค่ะ!" ลลียาโผล่ขึ้นมา พอเห็นอาการชะงักของคู่สนทนาก็ลดน้ำเสียงลง "ลินอยากพัฒนาตัวเอง กำลังคิดว่าจะเข้ามาคุยกับพี่อ้อยเหมือนกันค่ะ ให้ลินลองนะคะ ถ้าโอเค...จะได้ไม่ต้องกวนคุณธารณ์...ให้รับงานทั้งๆ ที่ไม่สะดวก"

คงมีแต่ตัวเองที่รู้ว่ายามเอ่ยชื่อธารณ์ ลลียาเกือบต้องกลืนหายใจ

"จะไหวเหรอลิน ฉบับแรกต้องปิดเล่มให้ได้ต้นเดือนหน้าด้วยนะ"

"ไหวค่ะ ลินจะรีบร่างไอเดียมาให้ดู ขอลินลองเถอะนะคะพี่อ้อย"

ลลียาส่งสายตาขอร้อง มองอิงอรที่นิ่งไปครู่หนึ่งราวซึ่งใจ พอเห็น
อาการพยักหน้าต่อมา ปรกกายตายนิดก็ได้พรวระยับ

"ก็ได้ แต่ขอไว้น้อยนะ"

"ไม่เกินพรุ่งนี้เย็นค่ะ" ลลียาตกปากรับคำกระตือรือร้น

"ได้ก็ดี แต่ถ้าเร่งไป...พี่ยึดให้ได้ถึงวันศุกร์ แถมตัวช่วยให้ด้วย"

คนเลือกที่จะเสี่ยงกับลลียายึดตัวมองผ่านนักเขียนตรงหน้า
ยกมือโบกเรียกใครสักคนที่อยู่ด้านนอก ลลียาเอี้ยวตัวมองตามพอดี
กับที่ประตูห้องทำงานของอิงอรถูกเปิด

"สองคนยังไม่เคยเจอกันเป็นเรื่องเป็นราวใช่ไหม รู้จักกันไว้สิ
จะทำงานด้วยกันแล้ว คอแลมนั่นพี่ว่าจะให้ลีนลองดูนะธารณ์"
ประโยคหลังอิงอรตั้งใจพูดกับธารณ์โดยตรง

ลลียายึดตัวมองธารณ์อย่างผู้ชนะทั้งที่สะดุดหูกับนัยประโยค
แนะนำของอิงอร

ทำงานด้วยกัน...ยังงี้ หรือเขาจะเป็นตัวช่วยที่พี่อ้อพูดถึง
ไม่จำเป็น!

แล้วคนปฏิเสธคือตั้งในใจก็ต้องอึ้งเมื่อได้ยินประโยคขยายความ
ต่อมา

"ถ้าลีนเขียนได้ธารณ์ก็จะมีเวลาทำหน้าที่ บ.ก. เล่มเต็มที่ ลอง
ไต่ด้น้อยหนะธารณ์ ลีนหัวไว สอนไม่ยากหรอก"

"แต่..." คำพูดเดียวในเนื้อเสียงล่งเลของธารณ์ทำคนกำลังอึ้ง
เปลี่ยนเป็นโมโหด้วยความรู้สึกเหมือนถูกปามาส

ทำไม! เธอเขียนไม่ดีตรงไหน!

"พี่รีบผิดชอบเอง" อิงอรพยักหน้ากำกับน้ำเสียงจริงจัง

"แล้วแต่พี่อ้อครับ" ธารณ์ไหวไหล่เล็กน้อย ยอมรับก่อนหันไปหา
ลลียา "ยินดีที่ได้ทำงานร่วมกันนะครับ"

"ค่ะ" สายตาของอิงอรที่มองตามมาทำให้ลลียาจำต้องตอบรับ

พยายามบังคับเสียงไม่ให้ห้วน ซึ่งเชื่อว่าทำได้ดีเมื่อเห็นรอยยิ้มพอใจจากบรรณาธิการสาว

"งั้นเดี๋ยวผมไปเอา Cross Frontier ที่มีมาให้ดูเป็นแนวกี่แล้วกัน รอสักครู่นะครับ"

ธารณ์หายไปที่ครู่เดียวอย่างที่พูด พอกลับมาก็มีนิตยสาร Cross Frontier ฉบับต่างประเทศหลายเล่มติดมือมาด้วย

ลลียาขอบคุณสั้นๆ ราวกับประหยัต์คำพูด แล้วก็ห้ามอาการชักสีหน้าไว้ไม่ได้เมื่อมือนียิตยสารให้อยู่ๆ กลับขยับรวบข้อมือของเธอไว้ตื้อๆ

"เอ๊ะ!"

เจ้าของข้อมือนียิตยสารขยับข้อมือพยายามบิดให้พ้นการเกาะกุม ในขณะที่อิงอรเลิกคิ้วมองท่าทางลึกลับของธารณ์อย่างแปลกใจ

"เออ...ขอโทษครับ"

แรงกระชากกลายเป็นโอกาสให้ลลียากระชากข้อมือคืน ตาขุ่นไม่พอใจมองชายหนุ่มที่ขยับเข้ามาถามต่ออย่างเปิดเผย

"กำไลเพื่อรักแท้ คุณได้มาอย่างไร"

คนถูกถามยืนรวบไปทั้งตัวเมื่อได้ยินชื่อเรียกกำไลอย่างถูกต้อง ประโยคของหญิงแปลกหน้าที่ไม่ได้ยืนอยู่ตรงนี้ดังขึ้นมาในหัว ชัดกระทั่งเนื้อเสียงที่นำความรู้สึกหวั่นหวาดบอกไม่ถูกหล่นลงมาบนตัว

'กำไลเพื่อรักแท้...จงยอมรับเจ้าชายแห่งแสงดาวที่จะได้พบ อย่าฝืนขัดขึ้น ก่อนที่ดวงจันทร์จะดับแสงดาวจนหมดฟ้าครั้งต่อไป เวลา มีเท่านั้น จำไว้นะ!'

"หือ? กำไลอะไรนะ" อิงอรถามอย่างสนใจ

"ผมได้หนังสือเก่าจากคนอ่านมาเล่มหนึ่งเมื่อปลายปี เห็นว่าเป็นของเก่าตกทอด เล่าเรื่องตำนานโบราณเกี่ยวกับเครื่องประดับต่างๆ รวมทั้งกำไลเพื่อรักแท้ที่สลักลายหญิงสาวสวมมงกุฎแสงตะวัน...

เหมือนงูนี้"

สายตาของธารณมองนำมายังสิ่งที่อยู่บนข้อมือของลลียา

"ลอกลายกันมาละมั้ง" อิงอรตั้งข้อสังเกต

"ก็น่าจะอย่างนั้นล่ะครับ แต่ต้องบอกว่าช่างฝีมือดีจริงๆ เพราะลายเหมือนมาก ขอโทษที่ทำให้ตกใจนะครับ" ประโยคสุดท้ายธารณหันมาหาหญิงสาวร่างเพรียวที่เงียบไม่พูดไม่จา ส่งยิ้มขอภัยมาพร้อมกัน

"ไม่เป็นไรค่ะ"

ลลียาปิดความรู้สึกประหลาดทิ้ง บอกตัวเองว่าแค่หุ้แว่ว ระหว่างความรู้สึกหวาดหวั่นไร้เหตุผลกับโมโหใครสักคน อย่างหลังง่ายกว่าสำหรับเธอ โดยเฉพาะคนที่ใช้เหตุผลลั่วๆ ฉวยโอกาส ทำกับผู้หญิงเหมือนเป็นของเล่นจนต้องน้ำตาตกอย่างผู้ชายที่ชื่อ 'ธารณ'

นิตยสารปิกใหญ่ถูกโยนลงบนเบาะหลังรถอย่างไม่ดี ใบหน้าลลียาบึ้ง สัมผัสอ่อนรอบข้อมือที่แม่จะไม่ถูกเกาะกุมอีกแล้วทิ้งรอยในความทรงจำให้นึกโมโห

ถือดียังไงมายื้อยุ!

คนไม่ชอบให้ใครมาแตะเนื้อต้องตัวง่ายๆ มองกำโลที่ธารณใช้เป็นข้ออ้างถือวิสาสะตาขุน นึกพาลจนอยากถอดทิ้ง แล้วก็ต้องหยุดหงิดยิ่งขึ้นเมื่อพบว่ากำโลที่ใส่ได้ง่ายๆ ตอนซื้อ พอจะถอดกลับดึงไม่ออกเสียอย่างนั้น

"อะไรละเนี่ย"

ลลียาเลื่อนกำโลที่ข้อมือนี้ทำได้แค่หมุนรอบข้อมือสำรวจ ตามองหาลักลือก แต่ก็พบว่าตลอดทั้งวงนั้นไร้รอยต่อ ความพยายามดิ้นดันจะหลุดออกทางปลายมือกลับทำให้ได้รอยแดงเห่อ เผลอๆ ก็สะกิดจนผิวถลอก แต่ก็ยังถอดไม่ออกอยู่ดี

"ผิดรูปเพราะไอ้ผู้ชายเฮงชวยนั่นหรือเปล่าเนี่ย"

ลลียาโทษคนบีบข้อมือเธอจนแน่น หางตาเห็นธารณ์เดินออกมา
จากอาคารสำนักพิมพ์พร้อมทีมกองบรรณาธิการสาว ๆ อย่างยื้มแย้ม
แล้วก็ยิ่งโมโห

การถอดกำไลไม่อยู่ในหัวอีกแล้ว เธอจัดการสตาร์ตรถ กด
ปลายเท้าเหยียบคันเร่งพาตัวเองไปจากลานจอดรถ ไม่อยากอยู่ร่วม
สถานที่ใดๆ กับผู้ชายชื่อธารณ์นานไปกว่านี้แม้แค่จิตใจเดียว

ตัวอย่าง